

- vrátiť vec Všeobecnému súdu s tým, že vec sa má prejednať pred ním na prvom stupni alebo alternatívne vyhovieť vcelku návrhom predloženým na prvom stupni,
- zaviazať odporcu na prvom stupni na náhradu trov konania, ktoré vznikli tak na prvom stupni ako aj prejednávacom konaní.

Odvolacie dôvody a hlavné tvrdenia

Na podporu svojho odvolania sa odvolateľ dovoľáva troch odvolacích dôvodov voči uzneseniu Všeobecného súdu vydanému 27. februára 2014.

Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľ tvrdí, že sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho výkladu článkov 263 ZFEU a článkov 90 a 91 služobného poriadku úradníkov⁽¹⁾, ako aj článkov 2 a 35 spoločných predpisov o poistení pre prípad choroby úradníkov Európskych spoločností. Jednak sa odvolateľ domnieva, že napadnuté uznesenie je poznačené nesprávnym právnym posúdením v rozsahu, v akom Všeobecný súd rozhodol, že sa žaloby bývalých členov Súdneho dvora proti aktom spôsobujúcim ujmu v oblasti pokrytia RCAM zakladajú výlučne na článku 263 ZFEU a musia sa podať v lehote dvoch mesiacov, ktorú upravuje toto ustanovenie. Na druhej strane sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právného posúdenia tým, že rozhodol, že článok 90 ods. 2 služobného poriadku úradníkov sa neuplatní na členov a bývalých členov Súdneho dvora.

Svojím druhým odvolacím dôvodom sa odvolateľ domnieva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právného posúdenia tým, že odmietol uplatniť judikatúru týkajúcu sa ospravedliteľného omylu.

Svojím tretím odvolacím dôvodom sa odvolateľ domnieva, že uplatnenie článku 111 rokovacieho poriadku Všeobecného súdu je poznačené nesprávnym právnym posúdením ako aj procesnými nezrovnalosťami. Odvolateľ napadol skutočnosť, že odvolanie podané na Všeobecný súd bolo kvalifikované ako „zjavne“ neprípustné, čo mu zabránilo sa vyjadriť k dôvodu uvedenej neprípustnosti. Všeobecný súd sa tiež dopustil porušenia práva odvolateľa na spravodlivý súdny proces, jeho práv na obhajobu a najmä práva byť vypočutý ako aj práva na účinný prostriedok nápravy nedodržaním článku 47 Charty základných práv a slobôd Európskej únie.

⁽¹⁾ Nariadenie Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 z 2. marca 2004, ktorým sa mení a dopĺňa Služobný poriadok zamestnancov Európskych spoločností a Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločností (Ú. v. ES L 124, s. 1; Mim. vyd. 01/002, s. 130).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podala Consiglio di Stato (Grécko) 7. mája 2014 – Konstantinos Maistrellis/Minister spravodlivosti, transparentnosti a ľudských práv

(Vec C-222/14)

(2014/C 235/11)

Jazyk konania: gréčtina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Consiglio di Stato

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: Konstantinos Maistrellis

Žalovaný: Minister spravodlivosti, transparentnosti a ľudských práv

Prejudiciálna otázka

Majú sa ustanovenia smerníc 96/34/ES⁽¹⁾ a 2006/54/ES⁽²⁾, ktoré sa vzťahujú na prejednávanú vec, vykladať tak, že bránia vnútroštátnym ustanoveniam, ako je sporné ustanovenie § 53 ods. 3 tretej vety zákona č. 3528/2007, podľa ktorého, ak manželka zamestnanca vo verejných službách nie je zamestnaná, resp. nevykonáva nijaké povolanie, jej manžel nemá nárok na rodičovskú dovolenku s výnimkou prípadu, keď sa jeho manželka považuje za nespôsobilú na opatrovanie detí z dôvodu závažného ochorenia alebo postihnutia?

⁽¹⁾ Smernica Rady 96/34/ES z 3. júna 1996 o rámcovej dohode o rodičovskej dovolenke uzavretej medzi UNICE, CEEP a ETUC (Ú. v. ES L 145, s. 4; Mim. vyd. 05/002, s. 285).

⁽²⁾ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/54/ES z 5. júla 2006 o vykonávaní zásady rovnosti príležitostí a rovnakého zaobchádzania s mužmi a ženami vo veciach zamestnanosti a povolania (Ú. v. ES L 204, s. 23).